

minuut verliezen. Om zeven uur reeds maakte Delia het ontbijt voor hem klaar, pakte zijn lunch in en zoende hem vijf keer; meestal kwam hij pas om zes uur terug. Delia klaagde niet, dat hij den heelen dag buiten was; zij scheen er zelfs min of meer blij om te zijn.

Vrijdags, na haar derde les, kwam zij vermoeid maar stralend thuis en legde triomphantelijk vijftien gulden op hun kleine tafel in de huiskamer — de kamers van hun flat waren klein en de tafels dus ook.

„Veel geld, hè Joep? Soms vermoet Clementina mij wel; ik denk, dat zij niet genoeg studeert, want ik moet haar soms tien keer hetzelfde voorspelen. En haar witte japonnen worden op den duur vervelend. Maar 't is een erg lief meisje; ik kan haar nooit een standje geven. En generaal Pinker is altijd zoo vriendelijk en galant. Soms komt hij bij ons als ik les geef, en dan vraagt hij altijd heel belangstellend naar Clementina's vorderingen. Ik moet je werkelijk eens introduceeren, Joep. Er is zoo'n prachtige lambrizeering in de muziekkamer, en een prachtige copie van Murillo. Het is eigenlijk heel prettig om daar les te geven.”

Tot haar verbazing en vreugde legde Joep een bankbiljet van vijf en twintig naast haar eerste honorarium. „Dat teekeningetje van den ouden windmolen heb ik vandaag verkocht,” kondigde hij onverschillig aan. „Er kwam vandaag een vriend van Magister op het atelier, iemand die in Amerika veel geld heeft gemaakt. Hij wilde het dadelijk koopen en ik denk, dat hij nog meer van me zal nemen. Begin van het succes, schatje.”

„Ik wist wel, dat ze je talent zouden vinden,” antwoordde Delia verrukt. „Zijn we niet gelukkig, Joep? Veertig gulden! Oesters en een massa fruit voor vanavond, niet?”

Ze hadden een feestmaal en gingen vrolijk de nieuwe week tegemoet, ondanks vroeg opstaan en ontbijt om zeven uur. Want Joep werd nog steeds geïnspireerd door de morgen-zon in het park en de middag-zon in een of ander oud straatje. Het waren groote doeken, verklaarde hij telkens, wanneer Delia nieuwsgierig er naar vroeg; als ze klaar waren, zou zij ze mogen zien op het atelier van Magister.

's Zaterdags bleek de man met het Zuid-Amerikaansche vermogen weer een teekening van Joep, den schilder in opkomst, gekocht te hebben. De rijke planter scheen alleen belangstelling te voelen voor teekeningen, waarvoor Joep geen hoogen prijs kon vragen, maar daaraan dachten zij niet; zij dachten alleen aan de vijf en twintig gulden. De les van Clementina had langer geduurd dan anders, zoodat Joep vroeger thuis was dan Delia. Als welkomstgroet had hij het bankbiljet in een bouquet rozen gestoken. Toen Delia van haar

les terug kwam, was hij bezig zijn handen te bewerken met benzine en scherpe zeep; hij scheen veel met zwarte verf te werken, naar den toestand van zijn handen te oordeelen.

Delia's rechterhand ging geheel schuil in een dik, slordig verband. Haar gezicht was bleek en vermoeid, ondanks het blijde lachje, toen ze haar lesgeld op tafel legde.

„Wat beteekent dat?” vroeg Joep verschrikt.

„Niets bijzonders, Joep. Clementina wilde me na de les iets klaarmaken, een nieuw schoteltje, dat zij op de huishoudschool had geleerd. Ze heeft soms zulke grappige invallen, hè? 't Was een heel bijzonder soort pudding, en de pan en schaal moesten eerst met kokend water worden gespoeld. Dat staat in het recept, begrijp je. Nou, Clementina wou het me erg graag laten proeven en ze was zenuwachtig van opwindning, en toen ze het heete water over de schaal wou gieten, liet ze een flinken straal op mijn hand vallen. 't Deed erg pijn, Joep. Het arme meisje was er heelemaal door van streek. De generaal heeft me zelf verbonden; hij liet expres in een apotheek verband halen, watten in een bijzonder soort olie gedrenkt, speciaal voor brandwonden. Clementina kon niets doen van schrik; de pudding of wat het worden moest is ook mislukt. — Zullen we weer oesters halen, Joep? Zou die man uit Zuid Amerika niet een groot doek van je koopen?”

Misschien,” antwoordde hij, „als het schilderij van het park gereed is. Maar hij wil eerst nog meer teekeningen hebben; volgende week koopt hij er stellig weer een. — Is dit het bijzondere verband, Delia? — hij nam haar hand — en was het niet lastig lesgeven met één hand, vóór spelen en zoo?”

„Het gebeurde na de les, vertelde ik toch,” zei Delia; „om vijf uur, geloof ik. Maak je niet bezorgd, Joep, ik voel er niets meer van. Dat lekkere zachte olieverband stilt de pijn.

„Vijf uur?” herhaalde Joep, „Ga eens zitten, Delia.”

„Zeg Joep,” begon Delia vlug, „heeft die man uit Zuid Am. . . .

„Wat heb jij de laatste weken gedaan, Lia,” viel Joep haar in de rede. Hij nam voorzichtig en liefkoozend haar verbonden hand in de zijne en keek haar streng aan; zijn stem was echter zacht, alsof hij ontroerd was. Zij weerstond dapper zijn onderzoekenden blik en begon weer: „Zeg Joep, de generaal heeft. . . .” maar daarop sloeg ze haar oogen neer en onder tranen bekende zij de waarheid:

„Ik vond het zoo verschrikkelijk, dat ik geen leerlingen kon krijgen en, dat jij geen les meer zou kunnen nemen bij Magister en ik kon werk krijgen als strikster in die groote wasscherij op den hoek van de Havenstraat. Ik zou er vijftien gulden krijgen en later misschien twintig, en ik was blij dat je den heelen dag ging schilderen. Joep, omdat je dan niet zou merken, dat ik ook den heelen dag weg was, en ik dacht, dat ik het goed gefantaseerd had van den generaal en Clementina — je vindt het toch niet erg, Joep? — en toen liet vanmiddag een van de meisjes een heeten strijkbout op mijn hand vallen — geef me een zoen, Joep — en toen heb ik het verhaaltje verzonnen van de nieuwe pudding. Maar jij bent ook zoo slim — geef me een zoen, Joep — en je hebt natuurlijk alles ontdekt. Wanneer ben je er achter gekomen, Joep?”

„Vanmiddag, ongeveer om vijf uur,” antwoordde hij langzaam. „Je weet, dat de verbandkamer van die groote wasscherij van jou naast de machinekamer is, hè? Vanmiddag kwam iemand zoo'n olieverband voor brandwonden halen. . . . zie je, die rijke man uit Zuid-Amerika bestaat niet; niemand wou mijn teekeningen koopen, en ik vond het ellendig, dat ik niets verdiende, en toen ben ik stoker geworden in de machinekamer van die groote wasscherij, veertien dagen geleden.”



ZONSONDERGANG
IN NOVEMBER.